

MADE IN DUBLIN

MADE IN DUBLIN és un projecte de comunicació desenvolupat per la companyia de màrqueting i publicitat de la ciutat de Dublín, Irlanda.

El projecte està dirigit per la directora de màrqueting i comunicació de la ciutat de Dublín, Catherine O'Connell, amb el suport de la corporació local de Dublín.

HI HA UN POLS EMBULLAT que corre sota la superfície d'aquest carrer. De vegades, en un d'aquells moments silenciosos i inquietants de la nit en què la ciutat s'atura un instant, com si volgués deixar anar els seus sospirs, gairebé el pots sentir: el pots sentir com una mena de pulsació tènue i insistent, gairebé una seqüència rítmica, i immediatament t'adones que conté informació fosca. Ens diu que tots som arrossegats en la mateixa direcció general. Ens diu que tots som guiats pel mateix fil del pols. Ens diu que estem tots a punt de sortir.

La ciutat desapareix al nostre voltant. Dia rere dia, i nit rere nit, som arrossegats sota la superfície dels carrers cap al seu submon, i ens hi quedarem una estoneta i aprendrem a deixar enrere el nostre temps.

Aquí, també, cadascú (cada Orfeu trinxeraire i cada Eurídice de botiga de saldos) patirà els talls dels ganivets de la memòria.

El primer amor.
L'últim moment de felicitat.
La música que escoltàvem.
El dolor que vam patir;
el xiscle blanc de les nostres angoixes.
Les cares dels nostres enemics i, encara pitjor, molt pitjor, dels nostres amics.

El *diminuendo*, en notació musical, marca la desaparició gradual o el caiguda agonitzant. L'edat també es mesura en un lent *diminuendo*. A poc a poc ens allunyem de nosaltres mateixos. El moviment del carrer es fa més lent, el carrer es fa més llarg, i la ciutat esdevé el cos. Ens parla d'una caiguda agonitzant.

I podem sentir, just ara que s'obre una bossa de silenci i ens ho permet, el pols embullat que ens diu novament que el nostre temps passa.

UNA NIT A PRINCIPIS DE JUN creuava el pont O'Connell en direcció nord, sense cap altra idea més complicada al cap que un bol de fideus al carrer Parnell, quan un jove drogoaddicte em va aturar.

Se suposa que havíem quedat aquí la setmana passada, em va dir. Jo mai no l'havia vist, aquell noi, però no em va sorprendre el seu deliri: mentre parlàvem, anava traient amb aire distret unes pastilles petites blaves d'un blíster de plàstic i se les empassava. Això són els opiacis que es compren a Internet per descompondre la realitat i escombrar la identitat.

No crec que em coneguis de res, vaig dir-li, vaig donar-li un parell d'euros i vaig fer el gest de continuar, però ell em va tornar a aturar amablement tot just tocant-me l'espatlla amb el palmell de la mà.

Vine i t'ho explico, va dir. Crec que he vist l'àngel. Quan ha estat?, vaig dir. Ara mateix, va dir. On?, vaig dir. Als molls, va dir. Just aquí.

I sí, em va dir, amb un to estupefacte però convençut, sí que havia vist l'àngel sobre el riu, i fins i tot l'àngel li havia parlat, tot i que no podia recordar què li havia dit exactament.

Vaig continuar caminant, atret pel pols embullat que corre sota els carrers, i vaig passar la parada de taxis i el Jardí del Record, i vaig preguntar-me què devia dir l'àngel sobre el riu.

Va dir —Aquest indret perdurarà i tu no. La carn caurà dels teus ossos arrogants. Però aquests carrers sobreviuran cadascun dels seus moments, perquè a la superfície de la ciutat el temps no està fixat, i el riu baixarà com sempre a través d'aquestes vides llampants i cançons carnals, i els edificis i els ponts cruixiran i es balancejaran i s'esfondraran; i tornarà a haver-hi nits en què els homes i les dones s'acostaran aquí una estona, i també hi haurà nits pitjors.

Els polonesos bevien als seus bars del carrer Parnell; els xinesos atrafegats feien el ressopó; les banderes dels colors de l'arc de Sant Martí onejaven al llarg de North Great George's Street.

LES PENES DE L'AMOR

Se suposava que havia de trobar-se amb mi la nit de dimarts. I allà palplantat era jo, com un maleït babau, rondinant sol. Però ella no es va presentar. Vaig esperar una hora. Ara penso que ja no li agrado tant.

Se suposava que m'havia de dur a conèixer la seva mare, però no es va presentar. Què penso que passa? Doncs que s'avergonyeix de mi.

No puc suportar no ser a prop d'ella. No la vull veure feliç amb ell. No la vull veure feliç amb ningú més.

La família d'ell? Tots m'odien. Ho sé. Tots callen quan jo entro. Només miren els telèfons. No em parlen. Sé el que pensen. Pensen... en ella?

Crec que se'n va al llit amb un altre.

No me'l puc treure del cap.

—Ara mateix, va dir. On?, vaig dir. Als molls, va dir. Just aquí.

I sí, em va dir, amb un to estupefacte però convençut, sí que havia vist l'àngel sobre el riu, i fins i tot l'àngel li havia parlat, tot i que no podia recordar què li havia dit exactament.

Mai no m'havia cregut els romanços aquests sobre llamps i trons i el cel que s'obre i l'amor a primera vista que et travessa i els focs artificials i la terra que tremola i totes aquestes murgues però, aleshores, què va passar? Doncs que ella va obrir els seus llavis tan dolços i em va dirunes cinc paraules amables i jo vaig pensar que m'haurien de portar a l'hospital. Vaig pensar que m'haurien de posar un gota a gota.

Així que em vaig girar, comportant-me de manera natural, o tan natural com vaig poder, i vaig deixar anar les paraules difícils. Vaig dir-li: «Sortim?».

Ens estimem. És l'únic que compta. De fet, mataria per ell.

Vull que sàpiga una cosa i només una. Se'n penedirà. Jo era la persona indicada per a ella. Fins al darrer alè. Se'n penedirà.

Es pensa que és un paio *enrotllat*. Es pensa que és algú. Però és un imbècil, això és el que és.

Amor? No me'n parlis, d'amor.

SENTO COM CANTEN ELS DINERS cada dia

de la meva vida. És la cantarella esbojarrada que em fa anar de corcoll per aquests carrers. Em crida des de les finestres altes. Entona una tornada estrident des de les teulades. Intento que no se’m fiqui al cap, però s’hi fica i el converteix en un sac de serps.

Els diners em fan moure els llavis mentre camino pel carrer. Moc els llavis fent les sumes mentre espero que canvii el semàfor. Són els diners que em diran quan el llum es posi verd?

M’agenollo pels diners.

Corro en plena nit pels diners.

Faig mal a la gent pels diners.

Els desitjo tant.

Els necessito ara mateix.

Però després, al marges de la meva vida (i això sempre passa cap al final del dia; amb la sensació de la llum del capvespre) veig com apareixen els límits i sé que mai no en tindré prou. Tinc la sensació que a la meva vida tothora lluito per, no sé, per cinc dels grans? Cinc dels grans solucionarien un munt de coses.

Però d’on sortiran?

Sento els diners que em canten de nit. És com la burla d’una vella cançó d’amor. Diuen som tot el que et caldrà de dolcesa i llum. Això em canten els diners.

Els diners podrien convertir la meva vida en una pel·lícula.

Els puc assaborir als llavis.

Necessito la seva proteïna i la seva sal.

Necessito el seu dolç amor.

I TOT SEQUIT, tornava caminant

del Five Lamps quan em va passar una cosa ben curiosa. Mentre transitava per Summerhill vaig tenir la sensació que flotava —només ho puc descriure així— i cada vegada era més intensa. En arribar al carrer Parnell podia notar com la superfície del camí s’esfondrava sota meu. Era com si jo m’anés elevant. No sé ben bé com descriure-ho, en realitat. Era com aquella sensació de fa anys, quan t’agafava un esvaïment en un club nocturn. Aquella sensació que de sobte la música et roda i la llengua se’t fa feixuga i notes com si t’haguessin alçat i allunyat de tu mateix. Enlairar! Enlairar és la paraula que buscava. I de sobte, així, vaig elevar-me per damunt del carrer. Era molt, molt amunt, i el vaig poder veure amb claredat per primera vegada.

Aleshores vaig entendre de quina manera ens fa moure. De quina manera dicta el ritme dels nostres passos. Com fa que els nostres avantbraços copegin l’aire dens com el fum.

I en mirar a baix, vaig veure que el temps es podia desfermar.

I després el tràfic va desaparèixer. I l’escriptura xinesa va esvaïr-se. I van aparèixer els cavalls. I hi havia llums de gas. Hi havia una baralla davant d’un bar entre uns homes que duïen barret. Hi havia una prostituta en un portal, trucant-hi. Hi havia un infant que li mirava el rostre en un toll i feia ganyotes.

I encara va esdevenir-se una època més antiga allà sota. Podia notar l’olor dels camps propers. Els gemecs de les bèsties. Els moviments pesants i sords en un corral. Brams d’animals.

I aleshores va començar a girar un altre cop endavant en un bucle.

L’escriptura xinesa va tornar a sorgir. El trànsit va anunciar el seu retorn amb tos i lladrucs. Jo estava suspès sobre el futur del carrer. Se sentia un tipus de música que no podia identificar. Venia d’una mena de caverna subterrània. Estaven de moda els vestits imitació cuir i n’hi havia de colors fabulosos: vermell rioja fosc, rosa fort, verd bosc humit. Hi havia grans botes platejades i talons de cunya. Hi havia un nou tipus de fanal que feia una llum més tènue i creava un ambient un xic llòbrec, fins i tot inquietant. Però la gent es continuava movent de la mateixa manera. Copejaven l’aire a batzacs d’avantbraç. No s’aturaven pas a comprovar el pas.

I aleshores un gran silenci va embolcallar el carrer i s’hi va mantenir un moment, i després més, i tot es va aturar, i es va congelar, i va regnar quelcom similar a la pau.

LA TARDA S’ESTÉN per tot

el cel.

El plor d’un infant vola des d’una finestra alta. Guiat per unes veus, un taxi circula a la ventura. De vegades sembla com si fossis al carrer del costat i no et poguessis sentir a tu mateix. Hi ha intriga al carrer. Hi ha cites furtives. Es repeteix un moment del 1965. Un moment del 1843. Un moment del 2134. Cau la nit.

S’apugen els llums. Hi ha rialles a les esquerdes. L’home gras ensenya una boca de dents destrossades. La jove seductora camina per un camí ritual. Fins que arriba el matí... ...i els barrils de cervesa s’envien a rebotar i rodolar

als soterranis dels *pubs*, amb un so que té

una qualitat intemporal i alegre.

Els espetecs del greix a les fregidores dels vietnamites. Mentre caminem ens endinsem en uns núvols d’hilaritat, ràbia, luxúria. I ara sota el carrer hi ha un pols embullat. Ens diu un cop més que

9 pantalles de 55” amb so de 4 canals

Encàrrec original de ThisIsPopBaby

Per *Where We Live*, Dublin, 2018

imatges 30 min (loop), àudio 40 min (loop)

cortesia dels artistes